

Veel vakantiegangers steken handen uit de mouwen

STILLE helpers

door JOS VAN NOORD

Tallose lezers hebben stilletjes hun eigen, kleinschalig ontwikkelingsproject. Dikwijls verlenen zij het hele jaar door 'microhulp' op afstand en in hun vakantie gaan ze er zelf naar toe om ook daadwerkelijk de handen uit de mouwen te steken.

Dat blijkt uit de stortvloed aan reacties op mijn vraag van vorige week over vrijwilligerswerk in de vakantie. Vaak gaat het om projecten in Afrika en Azië, maar er zijn ook genoeg lezers die het helemaal niet zo ver van huis zoeken.

Velen doen in hun vakantie bijvoorbeeld vrijwilligerswerk voor de Zonnebloem, anderen houden op meer persoonlijke basis contact met een bedlegerig of gehan-

dicapt familielid, vriend of vriendin en nemen die dan in de vakantie gezellig mee. Bravo!

Als er één ding duidelijk wordt uit uw reacties, dan is het wel dat er toene- mend wantrouwen bestaat ten opzichte van grote ont-

Vrijwilligerswerk in vakantielanden sterk in opmars

wikkelingsinstanties. Berichten over graai-salarissen voor de directies van die hulpclubs hebben er in elk geval toe geleid dat steeds meer particuliere sponsors daar

afhaken. Kleine, overzichtelijke projecten zonder strijkstokken zijn in trek.

Lezers geven er de voorkeur aan zelf als vrijwilliger mee te helpen op de vakantieboot 'Henry Dunant' van het Rode Kruis, of gaan liever, zonder enige fanfare,

hun eigen Foster-kind bezoeken in een ontwikkelingsland dan dat zij hun geld storten in de bodemloze put van zo'n hulporganisatie, waarbij je maar moet afwachten of 't ooit z'n doel bereikt - en hoeveel er dan nog van óver is.

Opvallend veel lezers deden

juist tijdens hun vakantie inspiratie op om minderbedeelden te helpen, in hun favoriete ontwikkelingsland. Daardoor kregen zij, zo schrijven velen, een geheel andere kijk op de situatie daar. Er ontstaat dan vaak een warme, veel intensere relatie dan de normaal gesproken wat onverplichte vakantieband.

Zo mailde Charles Giesberger uit Amsterdam over zijn vakantie-reis in 2007 naar Leh in Noord-India, waar hij door een toeval in contact kwam met een weeshuis. Geen enkel kind daar had een jas: was geen geld voor. Toch dalen de temperaturen daar 's winters tot min dertig. „Nog vanuit India heb ik mijn netwerk een email gestuurd met een oproep om te helpen die zestig jassen ter waarde van 600 euro bij elkaar te krijgen. Binnen de kortste keren had ik vier keer het benodigde geld voor dat weeshuis!” aldus Charles, marketing en communicatie-adviseur, die deze moderne netwerk-aanpak van ontwikkelingshulp graag verder wil uitbreiden tot een soort toeristische marktplaats voor weeshuizen. Vakantie gepland naar bijvoorbeeld Malawi of Vietnam? Kijk dan eerst even op www.eenjasvooreenkind.nl om na te gaan wat de noden onder kinderen daar zijn en hoe je, met behulp van je eigen netwerk, daar allicht een handje kunt helpen, in de vakantie!

„Veel mensen willen in hun vakantie best een bijdrage leveren, maar het moet ze geen weken van hun vakantie gaan kosten. Door dit project kun je zoiets thuis helemaal uitzoeken en vóór vertrek al regelen. Dat geeft voorpret en een extra dimensie aan je vakantie!” zegt Charles.

„Niets is leuker dan iets voor een ander te doen,” zei Mies Bouwman ooit. En zo is 't maar net. Je helpt een ander en je verkrijgt twee levens.

jvnoord@telegraaf.nl